

Hlásejme společně, že Bůh je vždy blízký

V katechezi o „vášni pro evangelizaci“ uvažoval papež František, co říká Ježíš učedníkům předtím, než je posílá kázat. „Jděte společně, se vší prostotou a mírností, na majetku nelpěte. Nikdo není sám, církev je misijní a v misii nalézá svou jednotu.“

15.02.2023

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Pokračujeme v naší katechezi; téma, které jsme si vybrali: „Vášeň pro evangelizaci, apoštolská horlivost“. Protože evangelizovat neznamená říkat: „Poslyš, blablabla“ a nic víc; je to vášeň, která zahrnuje všechno: mysl, srdce, ruce, cestu... všechno, celý člověk je zapojen do tohoto hlásání evangelia, a proto mluvíme o vášni k evangelizaci. Když jsme v Ježíši viděli vzor a mistra hlásání, obraťme se dnes k prvním učedníkům. Evangelium říká, že Ježíš „z nich ustanovil dvanáct - které nazval apoštoly -, aby byli s ním a aby je poslal kázat“ (Mk 4 3,14). Jeden aspekt se zdá být rozporuplný: povolává je, aby byli s ním a šli kázat. Člověk by řekl: buď jedno, nebo druhé, buď zůstat, nebo jít. Ale ne: pro Ježíše neexistuje jít, aniž by zůstali, a zůstat, aniž by šli. Není snadné to pochopit, ale je to tak. Pokusme se trochu pochopit, v jakém smyslu Ježíš tyto věci říká. Především není cesty bez setrvání: dříve než

Kristus vyšle učedníky na misii, - říká evangelium - „volá je k sobě“ (srov. Mt 10,1). Hlásání se rodí ze setkání s Kristem; odtud začíná každá křesťanská činnost, zejména misie. To se neučí v akademii: ne, ne! Vychází to ze setkání s Kristem. Svědčit o něm vlastně znamená vyzařovat ho; ale pokud nepřijmeme jeho světlo, zhasneme; pokud se mu nebudeme věnovat, poneseme místo něj jen sebe sama a všechno bude marné. Proto může nést Ježíšovo evangelium jen ten, kdo je s Ním. Ten, kdo s Ním není, nemůže přinášet evangelium. Přinese sice myšlenky, ale ne evangelium. Stejně tak však neexistuje zůstávání bez cesty. Následování Krista totiž není intimistickou skutečností: bez hlásání, bez služby, bez misie vztah s Ježíšem neroste. Všimněme si, že v evangeliu Kristus posílá učedníky ještě předtím, než dokončil jejich přípravu: krátce poté, co je povolal, už je posílá! To znamená, že

zkušenost misie je součástí křesťanské formace. Připomeňme si tedy tyto dva konstitutivní momenty pro každého učedníka: být s Ježíšem a jít, být poslán Ježíšem. Poté, co Kristus učedníky povolal k sobě, a předtím, než je pošle, k nim pronáší řeč, známou jako „misijní řeč“. Nachází se v 10. kapitole Matoušova evangelia a je jakousi „konstitucí“ hlásání. Z této promluvy, kterou vám doporučuji přečíst dnes - je to jen jedna stránka evangelia -, vyvozují tři aspekty: proč hlásat, co hlásat a jak hlásat.

Proč hlásat. Motivací je pět Ježíšových slov, která je dobré si zapamatovat: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte“ (v. 8). Je to pět slov. Proč ale zvěstovat? Protože zadarmo jsem dostal a zadarmo musím dávat. Hlásání nevychází z nás, ale z krásy toho, co jsme dostali zadarmo, bez zásluh: setkání s Ježíšem, jeho poznání, zjištění, že jsme milováni a

spasení. Je to tak velký dar, že si ho nemůžeme nechat pro sebe, cítíme potřebu ho rozdávat dál; ale ve stejném stylu, bezplatně. Jinými slovy: máme dar, a proto jsme povoláni, abychom ho darovali; dostali jsme dar a naším povoláním je darovat ho druhým; je v nás radost z toho, že jsme Božími dětmi, je třeba se o ni podělit s bratry a sestrami, kteří ho ještě neznají! To je důvod pro hlásání. Jít a přinášet radost z toho, co jsme dostali.

Za druhé, co tedy hlásat? Ježíš říká: „Hlásejte, že se přiblížilo nebeské království“ (v. 7). To je to, co se má říkat především: Bůh je blízko. Nikdy však nezapomínejte na toto: Bůh byl lidem vždycky blízko, sám to lidem řekl. Řekl: „Hle, který Bůh je tak blízko národům jako já vám?“. Blízkost je jednou z nejdůležitějších věcí na Bohu. Jsou tři důležité věci: blízkost, milosrdenství a laskavost. Nezapomínejte na to. Kdo je Bůh?

Ten, který je blízký, laskavý a milosrdný. To je Boží skutečnost. My při kázání často vyzýváme lidi, aby něco dělali, to je v pořádku, ale nezapomínejme, že hlavní poselství je, že Bůh je blízko. Přijmout Boží lásku je obtížnější, protože vždy chceme být v centru dění, chceme být protagonisty, máme větší sklon konat než se nechat formovat, mluvit než naslouchat. Ale pokud je na prvním místě to, co děláme, budeme stále protagonisty. Místo toho musí hlásání dát přednost Bohu, Bohu na prvním místě, a dát ostatním příležitost, aby ho přijali, aby si uvědomili, že je blízko. A já až za ním.

Třetí bod: jak hlásat. Je to aspekt, nad kterým se Ježíš nejvíce pozastavuje: jak hlásat, jaká je metoda, jaký má být jazyk hlásání; je to významné: říká nám, že způsob, styl je při svědectví zásadní. Svědectví nezahrnuje pouze mysl a říkání

něčeho, pojmy: ne. Zahrnuje všechno, mysl, srdce, ruce, všechno, tři jazyky člověka: jazyk myšlení, jazyk citu a jazyk práce. Tři jazyky. Nelze evangelizovat pouze myslí nebo pouze srdcem nebo pouze rukama. Zahrnuje to všechno. A ve stylu je důležité svědectví, jak to chce Ježíš. Říká: „Posílám vás jako ovce mezi vlky“ (v. 16). Nežádá po nás, abychom byli schopni čelit vlkům, tedy abychom uměli argumentovat, oponovat a bránit se: ne. Mysleli bychom si: staňme se významnými, početnými, prestižními a svět nás bude poslouchat a respektovat a přemůžeme vlky: ne, tak to není. Ne, posílám vás jako ovce, jako beránky - to je důležité. Pokud nechcete být ovce, Kristus vás před vlky neochrání. Zařídte se, jak umíte. Ale pokud jste ovce, buďte si jisti, že vás Pán před vlky ochrání. Je třeba být pokorní. Žádá nás, abychom byli pokorní a bezelstní, abychom byli ochotni se obětovat; to je to, co

představuje beránek: pokora, bezelstnost, obětavost, laskavost. A On, Pastýř, rozpozná své beránky a ochrání je před vlky. Místo toho jsou beránci převlečení za vlky demaskováni a roztrháni. Jeden církevní otec napsal: „Dokud jsme beránky, zvítězíme, a i když jsme obklopeni mnoha vlky, přemůžeme je. Pokud se však staneme vlky, budeme poraženi, protože budeme zbaveni pastýřské pomoci. On nepase vlky, ale beránky“ (sv. Jan Zlatoústý, Homilie 33 na Matoušovo evangelium). Chci-li být d Kristovým, musím ho nechat, aby byl mým pastýřem, a on není pastýřem vlků, je pastýřem beránek, tichých, pokorných, milých Hospodinu.

Ještě k tomu, jak zvěstovat: je nápadné, že Ježíš místo toho, aby předepisoval, co si vzít na misi, říká, co s sebou nebrat. Někdy člověk vidí nějakého apoštola, nějakého člověka, který se stěhuje, nějakého křesťana,

který o sobě říká, že je apoštol a že svůj život odevzdal Pánu, a nese spoustu zavazadel: ale to není Pánovo, Pán ti dává lehkou výbavu! „Neberte s sebou ani zlato, ani stříbro, ani peníze v opascích, ani cestovní vak, ani dvě tuniky, ani sandály, ani hůl“ (v. 9-10). Nic s sebou nenos. Říká, že se nemáme opírat o hmotné jistoty, že máme jít do světa bez světskosti. To je to, co je třeba říci: jdu do světa ne se stylem světa, ne s hodnotami světa, ne se světskostí - pro církev je upadnutí do světskosti to nejhorší, co se může stát. Jdu s prostotou. Takto hlásáme: tím, že Ježíše spíše ukazujeme, než že o něm mluvíme. A jak Ježíše ukazujeme? Naším svědectvím. A konečně tím, že jdeme společně, ve společenství: Pán posílá všechny učedníky, ale nikdo nejde sám. Apoštolská církev je celá misionářská a v misii nachází svou jednotu. Takže: jděte pokorně a laskavě jako beránci, bez světáctví, a jděte

společně. To je klíč k úspěšné evangelizaci. Přijměme toto Ježíšovo pozvání: ať jsou jeho slova naším opěrným bodem.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
hlasejme-spolecne-ze-buh-je-vzdy-
blizky/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/hlasejme-spolecne-ze-buh-je-vzdy-blizky/) (10.08.2025)